

Aquesta garrotada sí que és d'impacte

Futbol. 2a divisió A. Desfeta del Girona a l'estadi contra un rival ja descendit i que feia mig any que no guanyava un partit. Els de Rubi van estar molt espessos

Ja es pot anar traient de la màniga el consell estudis i informes sobre quin seria l'impacte econòmic si el Girona pugés a primera divisió quan encara queda tanta cosa en joc i matemàticament no hi ha res assegurat, ni tan sols la fase d'ascens. Aquest excés d'eufòria que d'jous va traïr els dirigents va arribar al vestidor convertit en una sobredosi de responsabilitat, precisament quan un dels grans actius del conjunt de Rubi havia estat saber-se absteure d'aquesta pressió i tocar en tot moment de peus a terra. Baixes al marge, que també van pesar moltíssim, ahir les cames dels jugadors del Girona semblaven de plom, i els locals es van veure superats –no es pot dir que injustament– per un rival que feia mig any que no assaboria un triomf. I la garrotada, que podria posar fi al somni de la segona plaça, sí que va ser d'impacte. Amb el peu esquerre l'alineació ja estava feta de retalls, sobretot en una línia defensiva especialment castigada per les absències i en la qual hi havia Chus Herrero, tot i que després del partit es va saber que va passar la nit de d'jous a l'hospital. I per si la rereguarda no transmetia prou seguretat –Txiki i Juncà van ser titulars en un dels dies més negres de l'equip aquesta campanya, a Las Palmas (5-2)–, només faltava la relliscada de Dani Mallo en l'acció del 0-1. El Xerez havia aconseguit el que teòricament és impossible: marcar un gol sense generar ni una sola oportunitat.

El partit no va fer bona pinta ni tan sols quan Jofre va tornar les coses al seu lloc amb l'1-1. El Girona estava embussat i, el que és pitjor, feia la sensació que el Xerez, a part de jugar més tranquil i estar més ben distribuït a la gespa, també corria més. És el que passa quan els nervis bloquegen el cap i tenallen les cames. Encara hi va haver temps perquè el desgavell s'accentués una mica més. En l'1-2, Marquitos va estripar la defensa per l'eix; i en l'1-3, José Vega va trobar una autopista per l'esquerra. Tres gols en dues arribades. O, encara pitjor, quatre gols amb tres ocasions, perquè la segona meitat va començar amb un altre cop mortal de necessitat: l'1-4. Si en el descans l'equip ja va arribar grogui, el gol de Porcar va ser l'estocada. Un pas endavant Rubi va posar al camp tot el que tenia a la banqueta. Primer, Gerard Bordas; després, Toni Moral, i finalment, Ion Vélez. El Girona només es va sostenir en defensa amb Chus Herrero i Richy i s'hi va jugar el tot pel tot. El rival ja no es va acostar més als dominis de Dani Mallo.

L'última mitja hora es va jugar tota a la parcel·la del Xerez, però el problema era haver llençat la primera hora. Sense fer un joc gens fluid, el Girona va trobar espais i va generar prou ocasions per pensar en una altra heroïcitat. Fins i tot hi va haver el penal no assenyalat de rigor que va activar l'afició. El 2-4 va arribar tard, però si el Girona hagués estat capaç de fer el tercer (va tornar a emergir Toni) qui sap què hauria pogut passar.

GIRONA2

XEREZ4

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 12-05-2013 Pàgina 26

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/lliure/8-esports/52-futbol-catala/644978-aquesta-garrotada-si-que-es-dimpacte.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mEsports&utm_source=rss&utm_medium=mEsports&utm_campaign=rss